

РЕШЕНИЕ

№ 222

гр. Стара Загора, 22.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Пламен Ст. Златев

Членове: Мариана М. Мавродиева
Атанас Д. Атанасов

при участието на секретаря Катерина Ив. Маджова
като разгледа докладваното от Пламен Ст. Златев Въззивно гражданско дело
№ 20215500501582 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.344, ал.1 във вр. с чл.124, ал.1 и чл.258-272 от ГПК и във вр. с чл.34 от ЗС и във вр. с чл.24, чл.69 и чл.76 от ЗН.

Въззивното производство по делото е образувано по подадена в законния 2- седмичен срок по чл.259, ал.1 от ГПК въззивна жалба вх.№ 261730/14.05.2021г. от ищцата- съделителка пълнолетната българска гражданка Д.Й.И. от гр.Р., *** против тази част от първоинстанционното Решение № 260072/13.04.2021г. по гр.д.№ 302/2020г. по описа на РС- гр.Р., ***, с която са били отхвърлени предявените от нея унцидентни установителни иски по чл.124, ал.1 от ГПК във вр. с чл.76 от ЗН за обявяване на частична относителна недействителност на договор за покупко-продажба от 25.03.2015г., обективиран в нотариален акт № 10, том 2, рег.№ 984, дело № 137/2015г., договор за дарение на недвижим имот от 05.05.2015г., обективиран в нотариален акт № 104, том 2, рег. № 1407, дело № 196/2015г., и договор за покупко- продажба от 05.05.2015г., обективиран в нотариален акт № 105, том 2, рег.№ 1408, дело № 197/2015г./и трита по описа на нотариус Г.Д.- гр.Р., ***/, като са били допуснати до съдебна делба между Д.Й.И. от гр.Р., *** и Б. Г. Б. от с.К., общ.Р., ***, на 6 бр. отделни недвижими земеделски имоти/ниви/, при съответните квоти за Д.Й.И. - 60/288 ид.ч. и за Б. Г. Б. - 228/288 ид.ч., и е отхвърлен, като неоснователен иска й за делба над определените от РС в размер на 60/288 ид.ч. до претендиралите от ищцата

Д.Й.И. квоти в размер на 9/24 ид.ч. за първите 3 бр. имота и в размер на 1/4 ид. ч. за последните 3 бр. имота. Счита в тази му част атакуваното първоинстанционно Решение за немотивирано, незаконосъобразно и недоказано, и моли същото да бъде частично отменено, като въззивния съд постанови ново Решение, с което да уважи изцяло предявените ѝ искове по основание и по размер, ведно със законните последици от това. В този смисъл е пледоарията на процесуалния ѝ представител- адвокат. Претендира разноските си пред въззивната инстанция. Няма представена писмена Защита по делото.

В законния 2- седмичен срок по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил писмен Отговор от другата страна- 8 бр. ответници- съделители/всички пълнолетни български граждани/ Г. Б. Г., Ц.А.Г., Б. Г. Б., С.Т.Ф., К. Д. Ф., Т. Д. Ф., Р.А.Д.. и М.А.Д./всички те с общ съдебен адрес в гр.С.З./, които оспорват изцяло подадената въззивна жалба и считат, че в атакуваната му част първоинстанционното Решение е напълно мотивирано, законосъобразно и правилно, тъй като за да достигне до постановяване му, РС бил взел предвид всички събрани по делото доказателства, като ги бил обсъдил в тяхната съвкупност, изводите му били мотивирани при обсъждане на направените твърдения и възражения, съпоставени със събраните доказателства, действащите законови разпоредби и съдебната практика. В този смисъл е и пледоарията на общия им процесуален представител- адвокат по делото. Претендира разноските си по въззивното дело. Не са представили писмена Защита по делото.

По делото е подадена в законния 2- седмичен срок по чл.259, ал.1 от ГПК въззивна жалба от 8 бр. ответници- съделители Г. Б. Г., Ц.А.Г., Б. Г. Б., С.Т.Ф., К. Д. Ф., Т. Д. Ф., Р.А.Д.. и М.А.Д./всички те с общ съдебен адрес в гр.С.З./, против тази част от постановеното първоинстанционно Решение № 260072/13.04.2021г. по гр.д.№ 302/2020г. по описа на РС- гр.Р., ***, с която са били уважени предявените искове против тях, с които е било прието, че ищцата П.Р. Д. е придобила собственост въз основа на давностно владение на 48/288 ид.ч., равняваща се на 1/6 ид.ч., вместо претендираната 1/5 ид.ч., равняваща се на 6/30 ид.ч. от процесите недвижими имоти, като излагат подробни фактически и правни аргументи в тази насока.

В законния 2- седмичен срок по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил писмен отговор от другата страна- ищцата/съделителка/ Д.Й.И. от гр.Р., *** против въззивна жалба на 8 бр. ответници- съделители Г. Б. Г., Ц.А.Г., Б. Г. Б., С.Т.Ф., К. Д. Ф., Т. Д. Ф., Р.А.Д.. и М.А.Д./всички те с общ съдебен адрес в гр.С.З./, против Решение № 260072/13.04.2021г. по гр.д.№ 302/2020г. по описа на РС- гр.Р., ***, в която заявява, че тяхната въззивна жалба била неоснователна и недоказана, тъй като атакуваното Решение на РС било правилно, постановено в съответствие с материалния закон, при спазване на процесуалните правила и обосновано, като РС бил достигнал до правилен извод, обективиран в съдебния акт, като бил обсъдил всички относими доказателства по делото поединично и в тяхната съвкупност, в резултат на

което бил приел, че искът по чл.76 от ЗН е бил изцяло неоснователен.

След образуване на в.гр.д. в ОС- Ст.Загора на 02.09.2021г. поради междувременно настъпила смърт на част от страните по делото/съделители/, с постановено в з.з. Определение № 554/18.10.2021г., на осн. чл.229, ал.1, т.2 и чл.230, ал.1- 3 във вр. с чл.267 и чл.268 от ГПК, във вр. с чл.34 от ЗС във вр. с чл.24, чл.69 и чл.76 от ЗН, настоящият въззивен ОС- Ст.Загора е заличил, като страни по делото починалите на 04.04.2021г. А.Г.Д. от гр.С., на 08.05.2021г. С.Г.Ф. от с.Б.к., *** и на 15.07.2021г. С.Т.Ф. от гр.С.З., като е конституирал на тяхно място наследниците им по закон съответно- на починалия А.Г.Д./бивш жител на гр.С./- двамата му наследници по закон- сина му Р.А.Д.. и дъщеря му М.А.Д../и двамата от гр.С./, на починалия С.Г.Ф./бивш жител на с.Б.к., ***/ и на С.Т.Ф./бивша жителка на гр.С.З./- двамата им наследници по закон- дъщеря им К. Д. Ф. и и сина им Т. Д. Ф./и двамата от гр.С.З./.

По делото предварителна Писмена защита са представили двамата съделители- въззиваемите Г. П. Г. и Й. П. К. чрез общия си процесуален представител- адвокат по делото, в която заявяват, че с оглед неприложимостта на чл.76 от ЗН към извършеното прехвърляне от тяхна страна, искът правилно е бил отхвърлен, като неоснователен, че покойната П. Д. е наследила съответна част от земите на баба си Д.Т. и не е притежавала право на собственост върху възстановените имоти на дядо й Г.Т., поради което отделно по отношение на земите от всеки от наследодателите следвало да се определят квотите на всеки от сънаследниците/ищцата, те двамата и останалите ответници- сънаследници/, размерът на тези квотите бил от значение за правилното произнасяне по допускане на процесната делба, като по този иск те правилно не са били конституирани, като ответници- съделители, предвид неоснователността на иска по чл.76 от ЗН за сделката от 25.03.2015г., предявен срещу тях, че във връзка с определяне кръга на законните наследници на общия наследодател Г.Т. следвало да се приеме за правилен изводът на РС по отношение оставеното от наследодателя завещание, което не е било универсално, а частно по смисъла на чл.16, ал.2 от ЗН, като заветът на наследствени права, направен от Г.Т. в процесното завещание, нямал действие по отношение правата върху земеделските земи, останали в наследство от съпругата му Д.Т., защото възстановяването на тези права е било извършено в доста по- късен момент след смъртта на завещателя, поради което бил напълно правилен извода на РС. Молят ОС- Ст.Загора да приеме за правилен изводът на РС, че П.Р. Д. приживе е осъществила придобиване по давност на част от наследствените земеделски земи/част от земите на наследодателя Г.Т./, на когото тя не е била законен наследник, макар тя да не била придобила по наследство част от земите на дядо си, тя ги била придобила по давностно владение относно 1/5 ид. част към момента на сключване на сделката/25.03.2015г./, поради разпределянето на наследствените дялове и придобитите по наследяване части от останалите съсобственици- продавачи при зачитане от тяхна страна права на П. Д.. Считат, че процесната въззивна жалба на ищцата Д.Й.И. се отнасяла до

размера на придобитата по давност от П. Д. идеална част от процесните имоти, те не я оспорвали, поради което признавали, че П. Д. е наследник на наследодателя Д.Т., и считат, че в.жалба била основателна по отношение земите на наследодателя Г.Т.. Молят въззивния съд да се произнесе в този смисъл, като уважи въззивната жалба. Претендират разноските си пред въззивната инстанция.

Въззивният съд, като прецени събраните по делото пред първата съдебна инстанция писмени и гласни доказателства, по свое убеждение и съобразно разпоредбите на чл.12 от ГПК, във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт, като обсъди мотивите на атакуваното първоинстанционно Решение и становищата на другите страни в Отговора на в.жалба, намира за установено и доказано по несъмнен и безспорен начин по делото следното :

При така установената по делото фактическа и правна обстановка, въззивният ОС- Ст.Загора намира при извършената служебна проверка на въззивната жалба, че процесната въззивна жалба е процесуално допустима- тя е внесена за разглеждане в РС- гр.Р., ***, постановил атакуваното първоинстанционно решение, в законния 2 – седмичен срок по чл.259, ал.1 от ГПК и от правно легитимираната страна/ищца- въззивен жалбоподател/, имаща интерес от въззивно обжалване на това първоинстанционно съдебно Решението. Обжалваното първоинстанционно Решение е валидно постановено от надлежния родово и местно компетентен първоинстанционен РС- гр.Р., ***. Поради което процесната въззивна жалба се явява процесуално допустима и по нея въззивният съд следва да се произнесе по съществото на направените оплаквания.

Съгласно правилата на чл.269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, по допустимостта му - в обжалваната част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата, като в конкретния случай въззивният съд намира, че обжалваното решение е допустимо, и следва да се произнесе по материалноправната му същност, с оглед направените във въззивната жалба оплаквания.

Основните спорни фактически и правни въпроси по делото са свързани с вида осиновяване, датата на откриване на наследството и кръга от лица, собственици на възстановени процесни земеделски земи от тогавашната ОПК/сега ОСЗГ/- гр.Р., *** по реда на ЗСПЗЗ.

Въззивният съд констатира, че в противоречие с разпоредбата на чл.1 от ЗН и във вр. със задължителната т.2 от ТР № 1/1998г. на ОСГК- ВКС- София РС- Раднево е приел, че кръгът от наследници и процесната наследствената маса следва да се отчита към момента на възстановяване на собствеността върху земеделските земи от ОПК- Раднево по реда на ЗСПЗЗ, тъй като наследствата се откриват от датите на смъртта на съответните наследодатели и е относно тези техни активи/процесните земеделски земи/, които към онзи момент са им принадлежали лично или по наследство, към тях следва да се прибавят към онзи момент на смъртта и възстановените по- късно след 1991г.

негови лични и/или наследствени процесни земеделски земи на принципа „връщане в предишното състояние“/реституцио ин интегрум/.

Същевременно напълно мотивирано, законосъобразно и правилно РС е приел, че П.Р. Д. е придобила съсобствеността върху дела от наследството/който принципно би имала, ако имаше право да наследи от наследодателите си Й. Г. Б. и Д.Б.Т./ чрез осъществявано необезпокоявано непрекъснато добросъвестно владение, продължило повече от 20г./от 17.11.1997г. до датата на подаване на исковата молба- 03.07.2020г./, тъй като всички от реалните, действителни наследници са признавали с конклюдентни действия това й право и са я считали за сънаследник наред с тях, макар очевидно тя да не е била такава по формалния смисъл на закона. Поради което РС правилно е намерил за основателно възражението на ответницата П.Р. Д., заявено в нейния писмен Отговор на ИМ, за придобита по давностно владение съсобственост върху 1/6 ид.ч. от земеделските земи, припадащи се на неналичния за нея наследствен дял, ако тя евентуално имаше по закон право да наследява, наред с останалите наследници по закон. Следователно РС е следвало да приеме за установено по несъмнен и безспорен начин, че П.Р. Д. е придобила по давностно владение съсобствеността действителните 1/6 ид.ч., а не претендираните от нея в повече до 1/5 ид.ч. от процесните земеделски земи, след смъртта на 05.10.2003г. на Е.Г.Т.. Същата не е оставила свои низходящи наследници по смисъла на чл.5 и сл. във вр. с чл.10 от ЗН, тъй като родните й братя и сестри, както и техните наследници по закон са уголемили своите дялове и този на П. Д. от дела на Е.Т. с по 1/5 ид.ч. за всеки от тях/брат и сестра/. Безспорно е доказано от събраните по делото на РС непротиворечиви гласни доказателства/свидетелски показания/, че в периода от 05.10.2003г./датата на смъртта на Е.Г.Т./ до 03.07.2020г./датата на подаване на исковата молба в РС/ в продължение на повече от 16 г. П.Р. Д. е придобила чрез осъществявано необезпокоявано владение собствеността върху дела от наследството на Е.Г.Т., който принципно би имала, ако имаше право да наследи.

Наред с това по първоинстанционното дело са приети, като писмени доказателства писмени договори между ответниците/сред които и П. Д./, сключени със Земеделския производител/ЗП/ Г. Б. Г./също ответник/ за периода от 2005г. до 2021г. включително, от които се установява, че за период от непрекъснати 16 г. тези процесни земеделски имоти са ползвани и обработвани от Г.Б. и ответниците/сред които П. Д./ са получавали рента за тях от него до датата на първата разпоредителна сделка с имотите. Приетите по делото оригинални декларации по чл.70 от ППЗСПЗС удостоверяват, че през последните 5 стопански години от 2015г. до 2021г. включително ЗП- Г.Б. е декларирал пред Общинска служба по земеделие/ОСЗ/- гр.Р., ***, че обработва 4/5 от процесните недвижими земеделски имоти. Следователно П.Р. Д. е владяла необезпокоявано, явно и спокойно непрекъснато в продължение на повече от 16 г. съсобствеността върху дела от наследството, който принципно би имала, ако имаше право да наследи от наследодателя си

Е.Г.Т. и е придобила собственост въз основа на давностно владение общо за 5/30 ид.ч./тоест на 1/6 ид.ч./ от тях, поради което се явява спорната разлика между 1/6 ид.ч. и 1/5 ид.ч. от процесиите недвижими земеделски имоти. Ето защо се явява основателно възражението на ответницата П.Р. Д., заявено в отговора ѝ на ИМ, че е придобила по давностно владение съсобствеността върху части от земеделските земи, припадащи се на нея наследствен дял, ако имаше право да наследява, който дял в случая е разликата между 1/6 ид.ч. и 1/5 ид.ч. от прецените земеделски земи. В резултат на това преди атакуваните от ищцата 3 бр. нотариални сделки съделителите са получавали своите съсобствени идеални части в размери съответно- на С.Г.Ф.- 3/30 ид.ч., на С.Т.Ф.-1/30 ид.ч., на К. Д. Ф.- 1/30 ид.ч., на Т. Д. Ф.- 1/30 ид.ч., на Г. П. Г.- 3/30 ид.ч., на Й. П. К.- 3/30 ид.ч., на Г. Б. Г.- 6/30 ид.ч., на Й. Г. Б.- 6/30 ид.ч. и на П.Р. Д.- 6/30 ид.ч.

По делото не е спорно, че лично Й. Г. Б./баща на ищцата/ лично е образувал пред тогавашната Поземлена комисия/ПК/- гр.Р., *** 2 бр. преписки със съответните вх.№ 3366 и № 3365- и двете от една и съща дата 12.02.1992г. Във връзка с тях той е подал молба- декларация за снабдяване с Удостоверения за наследници за наследодателите Д.Б.Т. и Г.Б. Т./ приложени по делото на РС/, като от Община- гр.Раднево на 10.02.1992г. са издадени 2 бр. Удостоверения за наследници изх.№ 289 на Д.Б.Т. и изх.№ 287 на Г.Б. Т., в които за наследник на Й.Г.Д. е посочена дъщеря ѝ П.Р. Д.. Следователно всички тези 2 бр. и последващите Удостоверения за наследници на Д.Б.Т. и Г.Б. Т. са издавани с посочен наследник именно П.Р. Д., въз основа на подадени данни лично от бащата на ищцата, и са били ползвани от наследниците непрекъснато повече от 20 г. Предвид което, всички тези и следващи Удостоверения за наследници на Д.Б.Т. и Г.Б. Т. са издавани с посочен техен наследник П.Р. Д., по подадени данни лично от бащата на ищцата и са ползвани от наследниците в продължение на повече от повече от 20 г.

Наред с това напълно законосъобразно и правилно РС е приел, че осиновяването към момента на извършването му е било от типа „непълно“, поради което възражението на въззивника се явява неоснователно в тази му част. Мотивирано РС е приел, че процедурата по възстановяване на собствеността по ЗСПЗЗ е започнала по молба на лицето Й. Г. Б./баща на ищцата Д.Й.И./, като тази процедура за възстановяване на собствеността на наследниците по реда на ЗСПЗЗ задължително изисква установяване кръга от наследниците на лицата, за което се представят удостоверения за наследници. От писмените и гласни доказателства РС е установил, че лицето П.Р. Д., заедно с всички наследници по закон са давали своите дялове от земеделски земи за обработка на земеделски производител и са получавали за това от него рента, като всички са я считали за наследник, макар по изложените в решението съображения тя да не е била формално такава/включително и бащата на ищцата/. Поради което правилно РС е приел, че П. Д. е придобила чрез осъществявано необезпокоявано владение, продължило повече от 20г./от

17.11.1997г. до датата на исковата молба 03.07.2020г./ съсобствеността върху дела от наследството, който принципно би имала, ако имаше право да наследи по закон от наследодателите си Й. Г. Б. и Д.Б.Т., тъй като всички от реалните, действителни техни наследници по закон фактически и писмено са признали това й право и безкритично са я считали за законен наследник наред с тях, макар тя формално да не е била такава по смисъла на закона. Поради това РС правилно е намерил за основателно възражението на ответницата П. Д., заявено в отговора й на ИМ, за придобита по давностно владение съсобственост върху 1/6 ид.ч. от земеделските земи, припадащи се на неналичния за нея наследствен дял, ако имаше право да наследява и тя по закон. Очевидно в случая всички са знаели, че П. Д. ползва дяловете си, получава рента и не са се противопоставили на ползването от нея, непрекъснато повече от 20 г. Възражение за незнание е направено едва с въззивната жалба, като се твърди, че действията по промяна на намерението следва да се доведе до знанието на останалите съсобственици, и че завладяването на частите им по начало трябвало да се манифестира пред тях и да се осъществи чрез действия, отблъскващи владението им и установяващи своенето, но процесния случай очевидно не е такъв поради гореизложените съображения.

Също така/като изключение от общото правило/ ответниците Г. П. Г. и Й. П. К. са били по делото ответници само относно иска по чл.76 от ЗН, който е бил отхвърлен с атакуваното Решение на РС- Раднево. Подадената срещу тази част от решението въззивна жалба от ищцата Д.Й.И. се явява неоснователна и недоказана, а атакуваното решение се явява правилно постановено в тази му част и като краен резултат, поради което следва да се потвърди частично, тъй като със сделката от 25.03.2015г., обективирана в нотариален акт № 10, т. II, рег. № 984, д.№ 137/2015г. на нотариус Г.Д., рег.№ 085, гр.Р., ***, те двамата, заедно с част от другите наследници на процесиите земеделски земи, принадлежали на общите наследодатели Д. и Г.Т. са продали общо 3/5 ид.ч. от тях на съсобственика си Г. Б. Г., който също е сред наследниците на тези наследодатели. При това напълно мотивирано, законосъобразно и правилно РС е приел, че нормата на чл.76 от ЗН е неприложима по отношение на тази сделка, тъй като охранява интересите на всички сънаследниците и с нея се осигурява възможност те да получат реален дял при делбата на наследството според състоянието му в момента на откриването му, като имотът остане в общата наследствена маса. Относителната недействителност може да се прилага само, ако разпореждането от сънаследник е извършено в полза на трето за наследствената съсобственост лице, понеже тогава имотите изгубват своя наследствен характер, и съгласно задължителните мотиви на т.1 от ТР № 1/19.05.2004г. на ОСГК на ВКС- София, актът на разпореждане със сънаследствена вещ/изцяло или отчасти/ е непротивопоставим по отношение на останалите сънаследници, доколкото с разпоредената вещ не се изчерпва наследството и не се касае до хипотеза за разпореждане по реда на чл.212 от

ЗЗД, или е налице хипотеза на извършени разпореждания от всички сънаследници със сънаследствения им дял, че разпореждането е единствено и само между тях, но не и спрямо други трети лица- ненаследници. Поради което и предвид очевидната неприложимост на разпоредбата на чл.76 от ЗН към извършеното прехвърляне от страна на тези двама сънаследници, искът по чл.76 от ЗН в тази му част правилно е бил отхвърлен, като неоснователен и недоказан.

Същевременно при произнасянето си по инцидентния иск, РС е обсъдил обстоятелствата, които касаят обема на прехвърлените между сънаследниците права- размера на квотите и най- вече спорния в производството пред РС въпрос дали прехвърлителката П.Р. Д. е наследник на общите наследодатели Д. и Г.Т. РС е приел, че тя не е такъв наследник поради извършеното през 1952г. осиновяване, което според РС към онзи момент е било от типа „пълно“ по по- късните редакции на закона/ЗЛС/, в резултат на което РС е счел, че кръгът на наследниците на общите наследодатели следва да се определи единствено и само към момента на възстановяване на правото на собственост върху процесните земеделски имоти/17.11.1997г./ съгласно ТР № 1/1997г. на ОСГК на ВКС- София. Което обаче се явява незаконосъобразно и неправилно, тъй като цитираното от РС- Раднево ТР № 1/1997г. въобще не третира момента, към който се определя кръга на лицата - законни наследници на бившите собственици на земи, подлежащи на възстановяване по реда на ЗСПЗЗ/датата на Решение на ОПК- гр.Раднево/, което сочи само момента на възстановяване на собствеността върху земите и говори за конститутивния по същността си характер на решенията на бившите Поземлени комисии/сега ОСЗГ/. Наред с това обаче задължителното за страните и за съда е т.2 от ТР № 1/04.11.1998г. на ОСГК на ВКС- София, което сочи, че кръгът на законните наследници на възстановената собственост върху имоти, одържавени или включени в ТКЗС или други образувани въз основа на тях селскостопански организации се определя еднозначно към момента на смъртта на наследодателя, като изключение от това правило са правата на наследниците на последващия съпруг по реда на чл.9а от ЗН. Същевременно никога след това не е била променяна във времето разпоредбата на чл.1 от ЗН след приемане на промените в същия закон, наложили се от приемане на реституционните закони в периода 1991-1992г. С оглед датите на смъртта на всеки от наследодателите следва да се определи и кръга на техните законни наследници, а не към датата на възстановяване собствеността върху процесните съсобствени земеделски имоти/17.11.1997г./. Предвид което неправилно РС е приел, че П. Д. е била „непълно осиновена“, защото със ЗИД на ЗЛС това важи само за напред/екс нунг/, от което РС е извел неправилния фактически и правен извод, че тя не била наследила баба си и дядо си, починали преди датата на промяната в ЗЛС. Напротив- установено е по категоричен и безспорен начин от събраните пред РС писмени доказателства, че Д.Т. е починала на 16.12.1959г. и е оставила 7 бр. живи свои наследници по закон- съпруга си Г., дъщерите си К. и Е., както и

синове си П., Б. и Й., както и внучката си П., останала от покойната ѝ дъщеря Й., която е била починала по-рано през 1941г. Безспорно внучката П.Р. Д./първоначален ответник по иска/ е била осиновена през 1952г., като осиновяването е било извършено при действието и по реда на тогавашните чл.75 и сл. от глава II, раздел Г- "Осиновяване" /отм./ от Закона за лицата и семейството/ЗЛС/, и към онзи момент на осиновяването през 1952г. разпоредбата на чл.81, ал.4 от ЗЛС е гласяла, че осиновеният запазва всички права и задължения спрямо семейството, към което принадлежи по рождението. т.е. осиновяването тогава е било само от типа „непълно“. Впоследствие с изменението на чл.81 от ЗЛС/1961г./ се променя съществуващият режим на „непълно“ осиновяване, което се променя в „пълно“, като промяната засяга и заварените осиновявания според преходното правило на ЗИ на ЗЛС/ДВ.№ 50/1961г./, която норма обаче има действие само занапред/екс нунг/. Следователно към момента на смъртта на Д.Т./през 1959г./ е действал само режим на „непълно“ осиновяване и внучката ѝ П. Д. е станала наследник на баба си по право на заместване на покойната си майка Й. Д. съгласно правилото на чл.10, ал.1 от ЗН. Поради което и предвид промяната в режима на осиновяване от 1961г. П. Д. не може да бъде наследник на дядо си Г.Т., починал по-късно през 1966г. От което следва, че покойната П. Д. е наследила съответна част от земите на баба си Д.Т. и не притежава право на собственост върху възстановените имоти на дядо си Г.Т.. Ето защо следва „разделност“ по отношение на наследените земеделски земи от всеки от наследодателите, спрямо техните наследници по закон, като размерът на тези квотите е от съществено значение за правилното произнасяне по допускане на процесната делба на земеделските земи/неви/. По този иск лицата Г. П. Г. и Й. П. К. правилно не са били конституирани като ответници - съделители, предвид неоснователността на преюдициалния иск по чл.76 от ЗН относно сделката от 25.03.2015г., предявен срещу тях. Кръга на законните наследници на общия наследодател Г.Т. е правилно определен от РС по отношение оставеното от наследодателя завещание от 27.12.1966г., тъй като то не е от типа „универсално“, а е от типа „частно“ по смисъла на чл.16, ал.2 от ЗН, тъй като общия наследодател Г.Т. с оглед характера и обема на завещателните разпореждания, е направил изрично изброяване в 4 т. на конкретни различни по вид свои имущества, които е завещал на сина си Й. Б.- наследствените си права от покойната му съпруга Д.Т., недвижима вещ - салма, заловена за плевнята в дворното място и две движими вещи- шевна машина и бакърен ператник. Като никъде в текста на завещанието не се съдържа обичайната за универсалните завещания терминология за предмета на завещанието, като напр. „цялото си имущество, движимо и недвижимо“; „всичко, което притежавам“ и други подобни. Освен това изрично посочените 4 бр. отделни предмета на завещанието по никакъв начин очевидно не изчерпват цялото налично към този момент имуществото на завещателя, тъй като в него влизат най-малко още и процесните 3 бр. земеделски имота, съставляващи негово новооткрито наследство съгласно нормата на чл.91а от ЗН. Следователно

волята на Г.Т. е била да се разпорежи не с цялото си движимо и недвижимо имущество, а само с определени части от това свое имущество, и то единствено и само в полза на единия от синовете си, поради което завещанието по своята форма и съдържание представлява „завет“ по смисъла на чл.16, ал.2 от ЗН. Според задължителната т.3 от ТР № 1/19.05.2004г. на ОСГК на ВКС- София, заветът е недействителен по общите правила на чл.19, ал.1 от ЗН, когато вещта не е част от патримониума на завещателя към момента на откриване на наследството. Поради това, ако към този момент няма завършена административна процедура по възстановяване на собствеността на конкретен земеделски имот с Решение на ОСЗГ/ПК/, заветът е недействителен. Идентичен е и настоящия конкретен процесен случай, при който заветът на наследствени права, направен от Г.Т. в процесното завещание, няма действие по отношение правата върху земеделските земи, останали му в наследство от покойната му вече към онзи момент съпруга Д.Т., защото възстановяването на тези права е извършено в доста по- късен момент след смъртта на завещателя. Поради което се явява напълно законосъобразен и правилен извода на РС в тази насока. Следователно се налага единствено възможния фактически и правен извод, до който е достигнал и РС, че от П.Р. Д. приживе е осъществено придобиване по давност на част от наследствените земеделски земи- и то точно тази част от земите на наследодателя Г.Т., на когото се е установило и доказано, че тя не е била и не може да бъде негов формален законен наследник. По отношение на тези три ниви, поради законовата трансформация през 1961г. на осиновяването на П. Д. от „непълно“ в „пълно“, към датата на откриване на негово наследство/28.12.1966г./ П. Д. не е можела да наследи дядо си по майчина линия. Наред с това, за да се осъществи съставът на придобивната давност, освен упражняване на фактическа власт лично или чрез друго върху вещта/в случая имотите/, е необходимо намерението за своене да достигне до знанието на лицето, спрямо което се претендира осъществяване на способа. Така по делото на РС е доказано, че ищцата и/или на нейния праводател Й. Г. Б. е било известно, че П. Д. се е легитимирила, като наследник на общия наследодател Г.Т. върху възстановените земеделски земи и че след възстановяването им тя е упражнявала фактическа власт /лично или чрез друго/ върху част от земите, като съсобственик, и от страна на ищцата и/или нейния праводател спрямо П. Д. не е имало каквито и да било възражения, претенции за липса на права, оспорвания и други подобни. Следователно при така безспорно установени факти за явно, несъмнено, спокойно, необезпокоявано от останалите сънаследници /в т.ч. и ищцата и/или нейния наследодател/ владение в период от повече от 10 г., считано от момента на възстановяване на собствеността върху процесните земеделски земи, правилно РС е приел, че е настъпил ефекта на придобивната давност за покойната П. Д.. Това е така, понеже още на стр.3 от Исковата молба ищцата сама признава, че производството за възстановяване на процесните земеделски земи, останали в наследство от Г.Т., е инициатирано от нейния

наследодател Й. Б. със Заявление вх.№ 3365/12.02.1992г., към което е бил приложил Удостоверение за наследници № 287/10.02.1992г. на Кметство- с. К., представено с Отговора на исковата молба, като в текста на самото Удостоверение изрично е посочено, че данните са взети от молба- декларация от Й. Б., като в т.2а от същата самият Й. Б. е посочил П. Д., като наследник на дядо си Г.Т.. Не се е установило по първоинстанционното дело процесното завещание от 27.12.1966г. на наследодателя да е било представено от някой от страните или служебно да е било подавано в административното производство по ЗСПЗЗ пред тогавашната ОПК- Раднево. Наред с това липсват данни за някакво обжалване от страна на Й. Б. на позитивното за него Решение № 270/17.11.1997г. на ПК- гр.Раднево, с което е било възстановено правото на собственост на наследниците на Г.Б. Т. „по удостоверения за наследници № 1057 и № 287" с план за земеразделяне, нито за воден от него установителен иск по реда на чл.14, ал.4 от ЗСПЗЗ срещу П. Д.. Нещо повече- видно от обясненията на ответника Г.Г. и показанията на св.М. Г. се установява, че след възстановяването на собствеността върху нивите с план за земеразделяне, наследниците на Г.Т./от една страна/, и П. Д./от друга страна/, са започнали да владеят земите, като групирайки се по различен начин или самостоятелно, тези лица са ги отдавали земите си под наем на земеделски производител и са получавали рента за това. Претенции и оспорване от страна на ищцата и/или нейния праводател Й. Б. спрямо отдаването под наем и получаването на рента от П. Д. на част от земите, като техен съсобственик, не се е установило и доказало пред РС. На покойния Й. Б., като пряк наследник по закон/син/ на общия наследодател Г.Т., е било известно оставеното в негова полза завещание от баща му, като приживе Й. Б. не е упражнил права по това завещание по отношение на трите процесни нивинито при заявяване за възстановяване правото на собственост върху тях, нито след възстановяването на собствеността през 1997г., нито след това повече от 20 г. до смъртта си. От което следва, че наследодателят на ищцата никога не е оспорвал правото на съсобственост на П. Д. върху земите на баща му, той е я считал за негова сънаследница, която има право да придобие съответна част от възстановените имоти, поради което и макар П. Д. да не е придобила официално по наследство част от земите на дядо си, то тя е придобила тази част по давностно владение върху тях. Поради което размерът на съответната идеална част следва да се приеме за 1/5 ид.ч. към момента на сключване на сделката/25.03.2015г./ в резултат на разпределянето на наследствените дялове и придобитите по наследяване части от останалите съсобственици/продавачи/ при зачитане от тяхна страна права на П. Д.. И тъй като процесната въззивна жалба от 8 бр. ответници- съсобственици и сънаследници се отнася до размера на придобитата по давност от П. Д. идеална част от процесните земеделски имоти, П. Д. се явява наследник на наследодателя си Д.Т., поради което тази в.жалба се явява основателна по отношение земите на наследодателя й Г.Т..

В останалата му част атакуваното първоинстанционно Решение се явява

законосъобразно и правилно, в тези им останали части въззивните жалби се явяват неоснователни и недоказани, поради което следва да се оставят без уважение, и се потвърди относно тях Решението на РС- Раднево, със законните последици от това.

Следва да се отчетат и настъпилите след обявяване на делото за решаване пред РС на 16.03.2021г. и след постановяване на първоинстанционното Решение на 13.04.2021г. в хода на въззивно съдебно производство фактически и правни промени, свързани с междувременно настъпилата смърт на част от страните- въззиваемите А.Г.Д./на 04.04.2021г./, С.Г.Ф. на 08.05.2021г. и С.Т.Ф./на 15.07.2021г./, и заместването им с техните съответни наследници по закон в процеса съгласно правилата на чл.1- 10 от ЗН, съответно Р.А.Д.. и М.А.Д../и двамата от гр.С./, както и К. Д. Ф. и Т. Д. Ф./и двамата от гр.С.З./.

Предвид естеството на спора за допускане на недвижими имоти до съдебна делба в първа фаза, с оглед изхода на спора пред настоящата въззивна съдебна инстанция и съгласно разпоредбите на чл.273 във вр. с чл.78, ал.1- 3 и чл.80 от ГПК, всяка страна следва сама да понесе разноските по въззивното производство, които е направила.

Понеже предмет на спора е делбата на 8 бр. отделни недвижими земеделски имоти/ниви/ с данъчни оценки под 5 000 лв. поотделно за всяка една от тях, но с обща цена над законовата граница от 5 000 лв., настоящото въззивно съдебно Решение не е окончателно и може да се обжалва по касационен ред съгласно чл.280, ал.3, т.1, пр.3 от ГПК, в законния 1- месечен срок от датата на връчването му на всяка от страните, чрез настоящия въззивен ОС- Ст.Загора пред ВКС на РБ- София.

Ето защо предвид всички гореизложени мотиви и на осн. чл.344, ал.1 във вр. с чл.124, ал.1 и чл.258- 272 от ГПК и във вр. с чл.34 от ЗС и във вр. с чл.24, чл.69 и чл.76 от ЗН, въззивният Окръжен съд- Ст.Загора

РЕШИ:

ОТМЕНЯ частично Решение № 260072/13.04.2021г. по гр.д.№ 302/2020г. по описа на РС- гр.Р., ***, в частите му, с които е:

1.Отхвърлил, като неоснователни предявените от Д.Й.И.- ЕГН *****, с адрес гр. Р., *** искове срещу 1. С.Т.Ф., ЕГН *****, с адрес гр. С.З., ***; 2. К. Д. Ф., ЕГН *****, с адрес гр. С.З., ***; 3. Т. Д. Ф., ЕГН *****, с адрес гр. С.З., ***; 4. С.Г.Ф., ЕГН *****, с адрес с. Б.к., ***; 5. П.Р. Д., ЕГН *****, заместена в хода на процеса на основание чл.227 от ГПК от наследниците й А.Г.Д., ЕГН *****, с адрес гр. С., ***; Р.А.Д., ЕГН *****, с адрес гр. С., ***; и М.А.Д., ЕГН *****, с адрес гр. С., ***. Г. П. Г., ЕГН *****, с адрес с. К., ***; 7. Й. П. К., ЕГН *****, с адрес гр. С., ***; 8. Г. Б. Г., ЕГН *****, с адрес с. К., ***; 9. Ц.А.Г., ЕГН *****, с адрес с. К., ***; и 10. Б. Г. Б., ЕГН *****, с адрес с. К., ***, инцидентни установителни искове с

правно основание чл.76 ЗН за обявяване на частична относителна недействителност на договор за покупко-продажба от 25.03.2015 г., обективиран в нотариален акт № 10, том 2, рег. № 984, дело № 137 от 2015 г. на нотариус Г.Д., договор за дарение на недвижим имот от 05.05.2015 г., обективиран в нотариален акт № 104, том 2, рег. № 1407, дело № 196 от 2015 г. на нотариус Г.Д., и договор за покупко-продажба от 05.05.2015 г., обективиран в нотариален акт № 105, том 2, рег. № 1408, дело № 197 от 2015 г. на нотариус Г.Д.,

2.Осъдил Д.Й.И.- ЕГН ***** от гр.Р., ***, *** да заплати по 300 лв./триста лева/ разноски за производството за заплатено адвокатско възнаграждение по иска по чл.76 от ЗН на :

а/С.Т.Ф.- ЕГН ***** от гр.С.З., ***,
в/Т. Д. Ф.- ЕГН ***** от гр.С.З., ***,
г/С.Г.Ф.- ЕГН ***** от с.Б.к., ***,
д/А.Г.Д.- ЕГН ***** от гр.С., ***,
е/Р.А.Д.- ЕГН ***** от гр.С., ***,
ж/М.А.Д.- ЕГН ***** от гр.С., ***,
з/Г. П. Г.- ЕГН ***** от с.К., ***,
и/Й. П. К.- ЕГН ***** от гр.С., ***,
й/Г. Б. Г.- ЕГН ***** от с.К., ***,
к/Ц.А.Г.- ЕГН ***** от с.К., ***, и
л/Б. Г. Б.- ЕГН ***** от с.К., ***,

КАТО вместо това ПОСТАНОВЯВА :

1.ОБЯВЯВА частична относителна недействителност на договор за покупко-продажба от 25.03.2015г., обективиран в нотариален акт № 10, том 2, рег.№ 984, дело № 137/2015г. на нотариус Г.Д., договор за дарение на недвижим имот от 05.05.2015г., обективиран в нотариален акт № 104, том 2, рег.№ 1407, дело № 196/2015г. на нотариус Г.Д., и договор за покупко-продажба от 05.05.2015г., обективиран в нотариален акт № 105, том 2, рег.№ 1408, дело № 197/2015г. на нотариус Г.Д., спрямо Д.Й.И.- ЕГН ***** от гр.Р., ***, ***, С.Т.Ф.- ЕГН ***** от гр.С.З., ***, К. Д. Ф.- ЕГН ***** от гр.С.З., ***, Т. Д. Ф.- ЕГН ***** от гр.С.З., ***, С.Г.Ф.- ЕГН ***** от с.Б.к., ***, П.Р. Д.- ЕГН *****, заместена в хода на процеса на осн. чл.227 от ГПК от наследниците й по закон А.Г.Д.- ЕГН ***** от гр.С., ***, Р.А.Д.- ЕГН ***** от гр.С., *** и М.А.Д.- ЕГН ***** от гр.С., ***, Г. П. Г.- ЕГН ***** от с.К., ***, ***, Й. П. К.- ЕГН ***** от гр.С., ***, Г. Б. Г.- ЕГН ***** от с.К., ***, Ц.А.Г.- ЕГН ***** от с.К., *** и Б. Г. Б.- ЕГН ***** от с.К., ***,

2.ДОПУСКА извършването на съдебна делба между Д.Й.И.- ЕГН ***** , с адрес гр.Р., ***, ***, и :

- 1.К. Д. Ф.- ЕГН ***** от гр.С.З., ***,
- 2.Т. Д. Ф.- ЕГН ***** от гр.С.З., ***,
- 3.Р.А.Д.- ЕГН ***** от гр.С., ***,
- 4.М.А.Д.- ЕГН ***** от гр.С., ***,
- 5.Г. П. Г.- ЕГН ***** от с.К., ***,
- 6.Й. П. К.- ЕГН ***** от гр.С., ***,
- 7.Г. Б. Г.- ЕГН ***** от с.К., ***,
- 8.Ц.А.Г.- ЕГН ***** от с.К., ***, и
- 9.Б. Г. Б.- ЕГН ***** от с.К., ***,

на следните 6 бр. недвижими земеделски имоти/ниви/ :

1.Нива с площ от 10, 200 дка, находяща се в землището на с.К., общ.Р., ***, местност Рекултивация-1, 4-та категория, номер по предходен план 014019, ПИ с идентификатор 37507.14.19 с площ 10199 кв.м., ТПТ-земеделска, НТП- нива, 4- та категория;

2.Нива с площ от 10, 000 дка, находяща се в землището на с.К., общ.Р., ***, местност Парцели, 4-та категория, номер по предходен план 019002, ПИ с идентификатор 37507.19.2 с площ 9999 кв.м., ТПТ-земеделска, НТП-нива, 4-та категория;

3.Нива с площ от 21, 479 дка, находяща се в землището на с.К., общ.Р., ***, местност Среца, 5- та категория, номер по предходен план 040013, ПИ с идентификатор 37507.40.13 с площ 21479 кв.м., ТПТ -земеделска, НТП-нива, 5- та категория;

4.Нива с площ от 11, 526 дка, находяща се в землището на с.К., общ.Р., ***, местност Парцели, 4- та категория, номер по предходен план 018001, ПИ с идентификатор 37507.18.1 с площ 11526 кв.м., ТПТ-земеделска, НТП- нива, 4- та категория;

5.Нива с площ от 10, 400 дка, находяща се в землището на с.К., общ.Раднево, местност Рекултивация- 3, 5- та категория, номер по предходен план 035003, ПИ с идентификатор 37507.35.3 с площ 10399 кв.м., ТПТ-земеделска, НТП-нива, 5- та категория;

6.Нива с площ от 9, 623 дка, находяща се в землището на с.К., общ.Р., ***, местност Среца, 4-та категория, номер по предходен план 040002, ПИ с идентификатор 37507.40.2 с площ 9622 кв.м., ТПТ-земеделска, НТП-нива, 4-та категория,

ПРИ СЛЕДНИТЕ КВОТИ :

А/ За първите 3 бр. недвижими земеделски имоти/ниви/ :

- 1.Д.Й.И.- ЕГН ***** от гр.Р., ***, ***- 5/30 ид.ч.,
- 2.К. Д. Ф.- ЕГН ***** от гр.С.З., ***- 2/30 ид.ч.
- 3.Т. Д. Ф.- ЕГН ***** от гр.С.З., ***- 2/30 ид.ч.
- 4.Р.А.Д.- ЕГН ***** от гр.С., ***- 2/30 ид.ч.
- 5.М.А.Д.- ЕГН ***** от гр.С., ***- 2/30 ид.ч.

6.Г. П. Г.- ЕГН ***** от с.К., ***- 3/30 ид.ч.

7.Й. П. К.- ЕГН ***** от гр.С., ***- 3/30 ид.ч.

8.Г. Б. Г.- ЕГН ***** от с.К., ***- 6/30 ид.ч.

9.Ц.А.Г.- ЕГН ***** от с.К., ***- 2/30 ид.ч.

10.Б. Г. Б.- ЕГН ***** от с.К., ***- 3/30 ид.ч., и

Б/ За вторите 3 бр. недвижими земеделски имоти/ниви/ :

1.Д.Й.И.- ЕГН ***** от гр.Р., ***, ***- 1/6 ид.ч., и

2.Б. Г. Б.- ЕГН ***** от с.К., ***- 5/6 ид.ч.

ПОТВЪРЖДАВА в останалата му част Решение № 260072/13.04.2021г.
по гр.д.№ 302/2020г. по описа на РС- гр.Р., ***.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва в законния **1- месечен** срок от
датата на връчването му на всяка от страните, чрез ОС- Ст.Загора пред ВКС
на РБ- София.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____